

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

TATJANA JE GLASNICA LJUBEZNI

Zazrla se je skozi okno v megleno in turobno jesensko jutro, jaz pa sem s strani opazoval milino in lepoto njenega obraza, njene čudovite temne oči in nje vedri malce hudomušni smehljaj.

Govorila je počasi, preudarno in samozavestno. Iz njenih klenih besed je bilo čutiti vztrajnost in potrpežljivost pri premagovanju življenjskih težav in pripravljenost na odrekane.

Zame je Tatjana glasnica ljubezni in zaupanja! Nikoli in nikomur ni izrekla nič takega, kar bi dišalo po zlobi in sovratvu. To vedo njeni starši, so

sedje, znanci in prijatelji, skratka to vedo vsi Stepanjci, kajti Tatjana Šušteršič se je pred 27 leti rodila v Stepanji vasi.

„Kako se je zgodilo tisto?“ sem vprašal nekoliko v zadregi.

„Ko sem se po končani osnovni šoli, ki sem jo naredila z odliko, vpisala v moščansko gimnazijo, smo se nekega pomladnega jutra odpravili na ekskurzijo v Laško. Medtem ko je avtobus po lepi asfaltni cesti drvel proti Celju in smo dijaki, prevzeti od lepote prebujajoče se pomladi, mladi in srečni veselo prepevali, nisem slutila, da drvim usodni nezgodi naproti.

Po ogledu pivovarne smo šli v zdravilišče, da bi se v termalni vodi nekoliko osvežili. Samo malce neroden skok v vodo me je za vedno priklenil na invalidski voziček.

Drobnemu in krhkemu dekletcu je bilo potrebno veliko hrabrosti in zaupanja vase, da je premagala občutek osamljenosti in manjvrednosti. Zavedala se je, da se z vztrajnim delom in življenjskim optimizmom – ki ji ga ne manjka – lahko premaga tudi hujše ovire. Vse štiri razrede gimnazije je kljub temu izdelala s prav dobrim uspehom in v istem roku, kot drugi njeni sošolci; maturirala je celo z odliko. Hotela je postati pravnica, toda težke gmotne razmere v družini in zavest, da bo težko dobila delo, sta jo odvrnili od študija in izučila se je urarskega poklica.

„Tatjana, kaj je za vas sreča?“ sem vprašal.

„Zame je sreča notranje ravnanje in pa zavest, da lahko nekoga osrečiš. Sreče ne kaže iskati samo v velikih stvareh, marveč te lahko osrečijo malenkosti. Že majhna pozornost, ki si jo deležen, je lahko sreča.“

Za trenutek je utihnila. Misli so ji verjetno odplavale v Kamnik, kjer se je svoj čas razdajala mladim, ki jih je v življenju prizadela enaka usoda. Le-tem je pridno pomagala pri učenju in spoznavanju življenjskih radosti. Potem je povzela:

„Srečo občutiš v delu, v spoznanju, da tisto, kar narediš, nekomu koristi. Občutek, da si

nekomu potreben, da se z nekom družiš. Tudi to je sreča!“ je pribila.

Tatjana zelo uspešno premaga nevarno monotonijo in osamljenost. Na evropskem prvenstvu, na katerem so nastopili zastopniki tako imenovanih paraplegikov in tetraplegikov (osebe s poškodbami zgornjih in spodnjih okončin) iz šestnajstih držav, si je Tatjana priborila kar 5 kolajn – dve zlati in tri srebrne. Bila je na tekmo-

vanjih v mnogih državah. V Ljubljani je tajnica sekcije paraplegikov, ki imajo svoje športne in družabne prireditve. Izdajajo tudi svojo revijo in Tatjana je njena urednica.

„Med sebi enakimi se vendarle najbolje počutim,“ pravi Tatjana. „Sproščeno in odkrito razpravljamo o splošnih in svojih osebnih težavah in uspehih, si med seboj pomagamo in tudi drugi nam pomagajo. To pa je

najboljši način, da se človek počuti kot enakovreden, in ne zavržen član naše družbe.“

Za Silvestrovo bodo imeli družabno prireditev. Ob tej priložnosti se bodo med seboj obdarili in to bodo tudi za Tatjano srečni trenutki, ko bo v krogu številnih znancev in prijateljev, obdana z ljubeznijo in razumevanjem, pričakala novo leto.

Tatjana, tudi naša srca, srca naših bralcev, bodo z vami!

Tatjana Šušteršič je zelo ponosna na osvojene zlate in srebrne kolajne

KRI ZA SOČLOVEKA

31 let delovnega staža v zdravstvu, od tega 11 let v patronažni službi zdravstvenega doma – enota Moste, 25 let aktivnosti v organizaciji Rdečega križa in ne nazadnje 5 litrov za sočloveka darovane krvi (toliko jo ima odrasel človek) – to je zelo površna „osebna izkaznica“ SONJE ČUČKOVE, patronažne sestre v zdravstvenem domu Moste. Zmotili smo jo sredi dela. V odgovorih na naša vprašanja nam je razgrnila nekatere svoje poglede na problem krvodajalstva.

„Kolikokrat ste doslej darovali kri?“

„Dvajsetkrat.“ Prvič so mi jo vzeli med zadnjo vojno. Bilo je med ogorčenimi boji za Beograd. Kri sem dala za naše borce. Takrat smo dajali kri neposredno – iz moje žile se je pretakala naravnost v ranjenčev. Ponosna sem, ker sem tudi nosilka zlate značke – najvišjega priznanja za krvodajalstvo.

„Kaj vam pomeni dati kri za sočloveka?“

„Naj povem, da predvsem cenim človeško življenje in največ, kar človek sploh lahko stori za sočloveka, je to, da mu daruje svojo kri. Krvne zaobljube in vezi, so najbolj spoštovane.

Morda primerjava in ponazoritev ni najbolj primerna, je pa značilna. Prostovoljnost in anonimnost sta gesli krvodajalstva. Anonimnost mi pomeni srečo, da sem nekomu pomagala in tisti, ki je kri prejel, je srecen, ker mu je nekdo rešil življenje.“

„In zakaj je po vaši sodbi vse manj krvodajalcev?“

„Zato, ker so ljudje preveč egocentrični, če ne že kar pomalem egoistični. Sodim, da ima zdrav človek – ki pa se lahko lepega dne zaradi hude nezgode znajde v bolnišnici in mu s transfuzijo rešijo življenje – slabo vest, ker ni daroval kri. Takrat se mu šele odprejo oči.“

„Morda so ljudje tudi premalo seznanjeni s tem, da dajanje krvi ni zdravju škodljivo?“

„Ne bi rekla, da je temu tako, ker imamo na terenu in v delovnih organizacijah zelo veliko predavanj, seznanjajo se pa tudi prek množičnih občil. Danes že vsak človek ve, da je človeški organizem, ki smo mu odvzeli 2,5 decilitra krvi, zopet pripravljen na odvzem krvi že čez mesec dni.“

„In vaše želje ob novem letu?“

„Mir na vsem svetu, zdravje in uspeh na delovnem mestu.“ „Pridružujemo se vašim željam, ker so to tudi naše želje.“

PRETIRANO TARNANJE – ZNAMENJE ŠIBKOSTI DUHA

Pogovor, dolg tri tedne. Tri tedne zato, ker Maja Češarek ni tako preprosto najti in se z njo pogovoriti.

„Pravkar smo jo videli na inštitutu, pa je menda odšla na bolniški oddelek, vprašajte vratarja, telefonista, zdravnika...“ Tako se vrtilim v krogu, ki mu ni ne konca ne kraja.

Maja Češarek, glavna sestra onkološkega inštituta v Ljubljani, živi pravzaprav v trikotniku, katerega stranice so: onkološki inštitut, kjer preživi večino svojega dne, garsonjera na Kodljevem, intimno skrivališče med knjigami, afriškimi spominki in lutkami, ter Ribnica, „kjer hiša njenega stoji očeta“.

Po treh tednih sva na hodniku onkološkega inštituta skoraj trčila in pogovor je stekel:

„Svoj skopo odmerjeni prosti čas najraje preživim v Ribnici. Če utegnem grem z bratom na lov; sploh sem najraje v naravi, v gozdovih, kjer za hip pozabim na delo, obveznosti na inštitutu in kjer lahko globoko zadiham. V Ljubljani sem vse dneve med zidovi in še tisto malo časa, ki bi ga lahko posvetila sebi, trošim po raznih sestankih ali divjam po opravkih za druge, za prijatelje, znance, sorodnike...“

Tudi na Moste sem navezana. Ko sem bila v Etiopiji, sem bila tudi tam naročena na Našo skupnost in sledila rokometasem Slovana, z zanimanjem brala o novogradnjah v občini Sploh si ne morete predstavljati, kako se človek v tujini veseli vesti iz

Maja Češarek: „Bolnik je potreben tolažbe in zaupanja“

domačega kraja.“

„Kaj ste delali v Afriki?“

„Prek mednarodne pomoči sem bila poslana v Etiopijo. Bila sem glavna sestra splošne bolnišnice v

Adis Abebi. Sprva sem se znašla v neurejenih razmerah, a v treh letih smo marsikaj spremenili. Najtežje je bilo z bolniškim osebjem, ki ni imelo primerne izobrazbe.

Marsikje smo zastavili prav na začetku in dolgo korakali na mestu. Včasih sem skoraj obupala, vendar me je reševala ribniška narava, ki tudi iz žalostnih in slabih strani življenja izvleče vsaj malo humorja. Ta mi pomaga tudi pri delu na onkološkem inštitutu. Tarnanje nimam rada, saj pretirano tarnanje kaže na slabosti duha.“

„Pri delu, kakršnega opravljate, morate biti optimistka!“

„Optimistka sem od nog do glave. Če ne bi bila resnična optimistka, potem bi že zdavnaj zamenjala službo. Vse v življenju pa seveda ne gre gladko.“

Mnogo ljudi gleda skeptično na našo institucijo in uspehe zdravljenja bolnikov z rakavimi tvorbari. Skeptičizem je odraz nepoznavanja resničnih uspehov in realnih situacij. Ker se ukvarjam predvsem z organizacijo dela pri negi bolnikov, ne bi rada zašla v strokovno debato o metodah zdravljenja itd.“

„Vidim, da ste pravkar kupili 'Zvitorepca'. Ali radi prebrirate otroške slikanice?“

Maja se je od srca nasmejala.

„Zvitorepec je za mojega petletnega prijatelja, ki tudi leži pri nas. Otrokom tudi Zvitorepec pomaga pri zdravljenju.“

„Vem, da vas zadržujem in da vaš prijatelj komaj čaka na Zvitorepca.“

Na svidenje, in pozdravite malega prijatelja, povejte mu, da mu želimo hitrega okrevanja.“

Krvodajalci iz Ljubljane na prijateljskem obisku pri organizaciji krvodajalstva AVIS v Parmi. Med njimi je bila tudi Sonja Čučkova (v temnem puloverju).